

68. ČTVRTLETNÍK FITESU O ANIMOVANÉM FILMU

Zkrácený stenografický záznam panelové diskuse pondělí 5. listopadu 2012

Zdena Čermáková: Děkuji vám všem, že jste přišli. Úvodem představím panelisty. Zároveň omlouvám pana generálního ředitele ČT, který musel na schůzi ředitelů televizí. Ale vyslal zástupce – ředitele programu pana Milana Fridricha, kterého vítám. Představuji dále Petra Koliha, ředitele dětského programu ČT, Martina Vandase, předsedu Asociace producentů animovaných filmů a Jiřího Mišku, producenta studia VIA LUCIS. Diskusi bude moderovat Jiří Kubíček, pedagog, dramaturg, jeden čas vedoucí Studia Bratři v triku. **Jiří Kubíček:** Ujal jsem se nemilé role tuto diskusi moderovat, a jsem sám zvědav, jak dopadne. Tématem je současná situace a budoucnost českého animovaného filmu. Samozřejmě nebudu opakovat, co víme všichni, totiž jak jsme se dopracovali do současné situace. Současnost asi všichni více či méně dobře známe. Dotknou se jí snad jen v několika uzlových bodech. Co nás bude nejvíce zajímat, je budoucnost. Ještě bych rád doplnil pár údajů k osobnostem v tomto panelu. Programového ředitele České televize znáte; pan Koliha je programovým ředitelem nově vznikajícího kanálu ČT 3 (P. Koliha: To je zatím pracovní název.), který bude zaměřen na děti, což je obecnost a adresát, který nás velice zajímá. Martin Vandas, kromě toho, že je předsedou Asociace tvůrců animovaných filmů, je také producentem. A je velice zkušený, pokud jde o evropské fondy nebo mezinárodní koprodukce, čili pokud bude debata směřovat i tímto směrem, je velice zasvěcený. Jiří Miška je autor, producent, režisér, scenárista atd., majitel studia VIA LUCIS, který vlastně celé dnešní setkání vyprovokoval. Asi jste četli v posledním Synchronu článek – a pokud ne, on nám to zopakuje -, který se stává tématem naší debaty. Docela dobře tam vystihl situaci, která nastala v animátorské obci, hlavně ve vztahu k České televizi.

Pokud jde o současnost, ta samozřejmě vychází z minulosti, kterou jsme všichni zažili. Nebudu opakovat, že privatizace celé české kinematografie se zrovna nepovedla. Myslím objektivně, že kinematografické médium, které privatizaci odneslo nejvíc, je animovaný film. Je to způsobeno hlavně zrušením slavného Benešova zákona, který stanovil, že filmové představení je týdeník, krátký film a pak celovečerní program. Zrušením tohoto zákona vlastně zmizel krátký film z kin a vy všichni dobře víte, že krátký film byl většinou animovaný film. Najednou nám tedy ubyl významný divák.

Čili první problém v současném stavu animovaného filmu vyplývá z distribuce. Kdysi jsem se o tom bavil s Jurinem Neusteinem, který na to měl geniální příměr. Říkal: to je, jako kdybys z muziky škrtnul Beethovenovy sonáty nebo Schubertovy písně nebo jazz, a hrály se jenom symfonické básně. Nebo kdybys z výtvarného umění škrtnul grafiku, z literatury poezii či povídky a psaly se jenom romány. Každý si dovede živě představit, jak by to v některých oborech vypadalo. Bohužel, situace animovaného filmu je přesně taková. Žánr nebo rozměr animovaného filmu, který mu sluší nejvíce, totiž krátká metráž – a samozřejmě satira, vtip, hlubší význam atd., který se uplatní právě v tom zobecnění na nejmenší ploše – zmizel. A vlastně jediná možnost, jak se teď dostat k divákovi, je teď samozřejmě Česká televize, což se z 90 % rovná večerníček, alespoň tedy zatím to byl především večerníček. Nebo lze točit celovečerní filmy. Jenže všichni víte, že natočit celovečerní animovaný film, to není žádná sranda. Nejde to jako v hraném filmu, kde si pronaj-

mete kancelář, produkci a všechno ostatní si vypůjčíte nebo najmete atd. Stačí, když máte kameramana, režiséra, herce, peníze a samozřejmě můžete točit. V animaci to tak nejde. Na to potřebujete studia, mnoho a mnoho odborníků velice úzce zaměřených, kteří se během roku neuživí na ničem jiném než právě na výrobě toho filmu. Proto jich je tak málo.

Zatím to vypadá, že situace v animaci není nijak růžová. Ovšem jinak by to mohlo vypadat, když se podíváte na suchá statistická data. Já obhospodařuji velkou databázi českých animovaných filmů a kupodivu, když se podíváte na to, kolik animovaných filmů se v této republice točilo před rokem 1989 a teď po roce 1989, tak ten počet se skoro nezměnil. Je takřka stejný, dokonce v určitých letech se teď točí více animovaných filmů, než před rokem 1989. Ovšem jejich skladba vypadá naprosto jinak.

Takže když vám řeknu, že v roce 1988 se natočilo v ČR 163 animovaných filmů, z nichž bylo 60 pro Českou televizi, zbývá nám 103 filmů. A to byly většinou kraťasy, také tam byla ještě Slovenská televize, a nenatočil se žádný studentský film. Proč to poznamenávám o studentském filmu, dozvíte se dále. Podobná čísla byla v roce 1989: 148 filmů celkem, pro Českou televizi 52, 96 od ostatních, studentský žádný. V roce 1990: 147 filmů celkem, pro Českou televizi 45, zbývá 102. To ještě dojžděly staré dramaturgické plány. Ale už v roce 1991 bylo celkem 73 animovaných filmů. Vidíte, propad je na polovinu! I pro Českou televizi jich bylo méně – 18, zbývalo 55.

A teď pozor, jak vypadají poslední léta? V roce 2007 se natočilo v této republice 155 animovaných filmů, 22 bylo pro Českou televizi, 117 studentských a jenom 16 je zbytek. Ten zbytek, to jsou reklamy, klipy pro různé hudební skupiny, nějaké experimentální videoarty, kde je animace, amatérské filmy, prostě nejružnější složení. Pokud jde o krátké umělecké filmy, byl tu jeden, maximálně dva.

V roce 2008 se natočilo dokonce 180 filmů, pro Českou televizi 76, studentských 88, zbývá 16 ostatních. V roce 2009 zaznamenáváme absolutní rekord – za rok se natočilo 223 animovaných filmů, pro Českou televizi 83, studentských 109, ostatních 31. V roce 2010 – 194 filmů celkem, 93 pro Českou televizi, 85 studentských, 16 zbytek. A koneckonců v roce 2011, tj. v loňském roce, dál mé záznamy zatím nesaňají, bylo 163 filmů celkem, 60 pro Českou televizi, 67 studentských a 36 ostatních.

Jak vidíte, pokud jde o počty, tak produkce je vlastně stejná, ne-li vyšší, než tomu bylo před rokem 1989, ale podstatně se změnilo složení. Když se na to podíváte, vlastně to jsou studentské filmy a filmy pro Českou televizi. Z toho naprosto jednoznačně plyne závěr, že největším, nejmasivnějším producentem animovaných filmů v této republice je Česká televize. Má v tom naprosto výsadní postavení a tím pádem z toho plyne také jistá zodpovědnost.

Tím bych skončil kratičký úvod a poprosím Jiřího Mišku, aby nám zopakoval myšlenky z toho článku v Synchronu, protože to je vlastně téma, kvůli kterému jsme se dneska sešli.

Jiří Miška: Důvodem k napsání tohoto článku bylo, že mě vyprovokovala situace, která nastala už v loňském roce, kdy televize plánovala výrobu na rok 2012; vždycky to dělá v roce předešlém. A ten rok se jakoby do výroby nebo do plánu, tedy do realizace nedalo nic. A samozřejmě se čekalo, že nastane nějaká změna, která tuhle pro nás neblahou situaci nějakým způsobem změní.

Nastala však báječná věc – myslím tím velmi dobrou myšlenku programu ČT 3. Ale je to zároveň velmi zapeklíty a těžký úkol, který před Českou televizí stojí, protože se bude muset rozhodnout, jestli půjde cestou opravdu výjimečného kanálu – možná to tady pan ředitel ČT jedničky a dvojky neuslyší rád -, ale v dobrém si myslím, že by to vlastně mohla být i pomalu konkurence těmto dvěma programům. Pokud se opravdu povede vytvořit program, který bude tak smysluplný, že dětem bude přinášet něco víc než nějaký Animáček anebo podobné programy, jako je KIKA. Mimochodem, česky mluvících kanálů na satelitu

je asi šest, které nás opravdu hodně trápí, ale jak jsem zmiňoval i ve svém článku, nemůžu zase říct, že spousta pořadů, filmů nebo seriálů, které tam běží, nejsou velmi zdařilé.

Proto moje postesknutí v onom článku je hlavně nad tím, že vlastně jsme se tak nějak vrhli do porevoluční výroby a tak nějak sobecky nebo sebestředně jsme si mysleli, že se budou vyrábět jenom filmy, které budou umělecké, nebo že se někomu líbí a nebudou mít tedy ten smysl vůči ostatním zahraničním seriálům, kterých je tady nemálo. Naše děti, ten malý divák, kterého v tom článku také zmiňuji, najednou přeskočil z našich animovaných seriálků a začal se dívat na seriály zahraniční a naši kulturu naše české sdělení – což je pro mě to je dost bolavé téma – moc nebere. Nechci být nacionalista, ale máme tady naši tradici pohádky a máme tradici i v tom, co Češi mají rádi, nakonec to vidíme i v programu všech televizí, ať je to ČT 1, ČT 2, Nova, či Prima, že najednou se začaly vracet ke starým pořadům, ke starým českým filmům. A přináší to zřejmě divácký ohlas, protože, pokud jsem se i díval na nějaké programy do budoucna, televize se těchto českých filmů stále drží.

Myslím, že to znamená, že český divák má rád svoji kulturu, má rád i své animované filmy. Ale v animované tvorbě začíná být malinko rozpor, že se dělá směr, který ne úplně, řekl bych, toho diváka začal naplňovat. A myslím, že to vedlo možná vedení České televize k lehkému pozastavení, přibrzdění výroby v dosavadním množství. V tom článku také píšu, že jestli se od příštího roku nedá něco do výroby, tak v podstatě je s českým animovaným filmem skoro konec. A většina z nás si bude muset hledat zaměstnání někde jinde. Přitom víme, že podhoubí animátorů, výtvarníků a pracovníků, kteří na tom filmu dělají, není tak jednoduché vybudovat. Když si vezmete kameru a natočíte nějaký dokument, dá se s nějakým více či méně talentovaným chlapcem či dívkou vytvořit poměrně lehce, a ten film může mít ohlas. Tohle v animované tvorbě nejde. Tady musí být to podhoubí opravdu velké a tradice, řemeslná zručnost atd., se prostě nevytvoří nebo nevychová během týdne, 14 dnů ani pár let. To je prostě běh na dlouhou trasu.

V tom článku dále říkám, že možná nemusíme chápat mezeru mezi výrobou jako něco třeba úplně špatného, ale nesmí trvat příliš dlouho. To znamená, že by se měly uceleně hledat projekty, které by neodháněly diváky od obrazovek České televize, což se myslím bohužel dělo. Samozřejmě, já jsem příznivec příběhů, příznivec hezkých pohádek, které mají hlavu a patu a které něco našim dětem budou říkat. Nemám rád, když se nesmyslně tlachá o ničem a naše děti se k ničemu nevedou. Nechci být jako pan profesor, ale prostě mi nepřipadá normální, že bychom měli ustupovat z nějakých tradic, které v téhle Evropě jsou, a jenom proto, abychom dělali filmy, tak budeme vyrábět nějaké bláboly, které jsou od ničeho k ničemu. A potom se budeme dívat ve zprávách na televizi, že paní profesorka matematiky dostala od svého žáka bodnou ránu nožem do zad...

Myslím, že agresivita ve společnosti stoupá, a mám pocit, že právě v animovaném filmu je vlastně první možnost setkání mladého diváčka se světem. To je taková věc, kterou bychom neměli opouštět. Měli bychom na dítě působit; ostatně se ví a jakýkoliv psycholog vám to potvrdí, že nejvíc lze ovlivňovat děti tak do pěti let, potom už je svým způsobem velmi samostatné a jde si svou cestou.

Takže bych byl strašně rád, kdybychom tohle období vzali jako rozběh k něčemu novému, a vím, že bychom měli pomoci. Každý z nás by měl nějakým způsobem vůbec říct, jak by si program ČT 3 představoval. Protože z mého pohledu je ČT 3 pro veřejnoprávní televizi možná nejdůležitější program v České televizi. Možná důležitější než sport, protože sport, fotbal – a já jsem velký fotbalista, takže mluvím sám proti sobě – ten si vždycky ostatní televize rády koupí, neboť na to se můžou navěsit reklamy. Ale udělat opravdu špičkový nebo výjimečný jiný program, než jaké jsou v satelitních dětských pořadech, je úkol velmi obtížný. Můžu vám říct, že panu řediteli Kolihovi tento úkol nezavidím, je to obrovská výzva. V České

televizi ještě dosud nebyla taková možnost ovlivňování. Tahle společnost vlastně ztratila možnost ovlivňovat své děti a my bychom teď měli možnost na obrazovce k tomu malinko něco říct. Tomu by měly pomáhat animované filmy, ale takové, které budou hezké a které opravdu našeho českého malého diváka zaujmou.

Jiří Kubíček: Teď je myslím ideální příležitost pro vás, abyste navázali. Zřejmě nejdřív pan Fridrich jako vyšší šajba, a také pan Koliha by jistě rád řekl, jak vypadají zatím plány s ČT 3.

Milan Fridrich: Toto setkání mě velmi těší ze dvou důvodů. Jsem z té generace, která vyrostla primárně na české animované tvorbě a nejenom na večerníčcích, ale na spoustě dalších věc, takže cítím určitý vděk za to, že mi to bylo umožněno. A vnímám to jako velký vklad nejenom do svého osobního života, ale sdílím slova obou předchozích řečníků, že česká animovaná tvorba jako originální kulturní statek musí být nejenom zachována, ale i podporována do budoucna, aby globální velkovýrobní nesemlely ty kulturně originální fenomény, které se zrodily v ČR, kde skutečně je ohromná tradice.

Na odlehčení připomenu, že příští rok slaví Česká televize 60 let. Je to výročí celého televizního vysílání, Česká televize si to nepřisvojuje kvůli tomu, že by se tím chtěla holedbat, ale navazuje také na určitou tradici televizního vysílání. Připravujeme několik zábavných pořadů, které budou sumarizovat a tak trochu nechají diváky rozhodovat o tom, co v té televizi je nejvíc zaujalo a co pokládají za nejzajímavější a neoriginálnější. Budou to čtyři tematické večery, ve kterých budou ukázky z těchto pořadů, a začínáme večerničky. Chceme, aby si diváci zvolili, který z večerníčků, které u nás za uplynulé dekády vznikly, pokládají za nejzajímavější, nejkrásnější, který se jim nejvíc vryl do jejich života.

Chci dát na vědomí, že si uvědomujeme váhu a sílu fenoménu jménem večerniček, ale zároveň víme, že to není animovaná tvorba jako celek. Pro normálního, běžného občana je ale neviditelnější, je to takový reklamní slogan české animované tvorby. Večerniček i s tím krásným animovaným chlapečkem je prostě určitá ikona, která patří k české animované tvorbě a k České televizi.

Nejsme rádi, když posloucháme slova o tom, že došlo k nějakému výpadku. Došlo k němu bohužel proto, že se měnilo vedení v České televizi, ale rozhodně to nepředznamenává to, že by tenhle výpadek už nebyl nikdy napraven. Víím, že spousta z vás měla možnost se už s generálním ředitelem sejit na trochu jiném fóru – v rámci festivalu animovaných filmů, takže jste slyšeli jeho pohled na danou věc. Mohu jej sumarizovat do několika vět: za posledních šest let Česká televize dala do animované tvorby 260 milionů, což jako hausnumero může vypadat ohromně; někdo, kdo se věnuje animované tvorbě, třeba by to číslo zrealnil, ale my i v minulosti jsme vnímali, že do animované tvorby musíme investovat, protože je to součást národního dědictví.

Na druhé straně bych trochu polemizoval s tím, že fotbal a jiné oblasti si na sebe vydělají samy. Máme statistiku, že kdyby Česká televize neměla program ČT 4, tak ze sportu zmizí 600 mil. Kč ročně. Svazy to vyčíslily, protože by jim sponzoři nedali peníze a bez sponzorů by prostě hlavně malé sporty mohly de facto úplně zavřít krám. Tím chci jenom říct, že stejně, jako si Česká televize uvědomuje svoji odpovědnost vůči animované tvorbě, tak musíte vědět, že vy, profesionálové v animovaném filmu, nejste jediní, kdo od České televize něco očekávají. Těch očekávání je strašná spousta. Kdyby měla Česká televize jako instituce víc peněz, tak jich ráda víc rozdává, ale určitě se musíme vždycky pohybovat v nějakých limitech, které budou definovat její možnosti.

Já jsem byl velkým zastáncem toho, aby vznikl dětský program ČT 3. Ještě když to měl Petr Dvořák pouze ve svém projektu, tak jsem to vnímal jako věc, která je velmi strategická, protože dnes lidé víc a víc vyhledávají svůj program na specializovaných kanálech a především mladší generace se ráda identifikuje s nějakým svým programem. Dětský program pro zemi s tak velkou televizní i filmovou tradicí, jako je Česká republika, je nezbytnost. Nikdo jiný než veřejná služba ho de facto nemůže udělat, protože by se

za současných podmínek asi tato investice nevyplatila. Což platí i o zpravodajství i o spouště dalších oblastí života.

Výpadek, o kterém se tady mluvilo, není úplně absolutní, protože my jsme de facto během posledního půlroku na programových radách schválili čtyři distribuční koprodukční filmy, na kterých by se Česká televize měla koprodukčně podílet. Naposledy to třeba byla Jedenáctka o Klapzubově jedenáctce, kde by mělo jít dokonce o mezinárodní projekt. A to je jedna z věcí, kde my jako televize vnímáme, že na jedné straně bychom měli hodně být v tom aktivní a na druhé požádat i vás jako odbornou obec, abyste nám s tím pomohli. A to v tom, že Česká televize, aby mnohem více pomohla animované tvorbě, potřebuje k tomu adekvátní partnery jak na straně dejme tomu koprodukcí s jinými televizemi a evropských fondů, tak i na straně soukromých subjektů. Proč by se měly spojovat pouze se sportem nebo s nějakými kulturními akcemi nebo třeba s Velkou pardubickou? Proč by nemohly podpořit i animovaný film, když podporují běžné kinofilm, které jsou nevýdělečné? Podporují je kvůli tomu, že se jim zdá, že spojení jejich značky a jejich firmy s daným produktem jim přináší určitou společenskou hodnotu, která v dnešní společnosti má velkou roli, protože vedle toho, že se marketingově prodávají výrobky, tak se „marketingově“ prodává i ta značka a i její společenská prospěšnost a hodnota. V tomhle by měla Česká televize plnit velkou roli a měla by evangelizovat, což znamená, že by měla nacházet nové možnosti. Ale bude k tomu potřebovat velmi silnou podporu, protože ať se bude snažit sebevíc, tak úplně sama to nezvládne. A čísla, která tady byla zmíněna, o tom svědčí. Animovaná tvorba je drahá a je skvělé, že je drahá, protože jinak nemá smysl ji dělat. Pokud by byla levná, tak to na tom bude vidět mnohem víc než na hraném snímku. Tohle si všichni uvědomují a podle toho se samozřejmě i budou k ní stavět.

Myslím si, že jsem tuhle věc potřeboval říct, abyste znali pohled, který na to máme. Myslím si, že je realistický, ale zároveň je v jistém smyslu optimistický, protože většina z nás si uvědomuje svoji zodpovědnost a hodláme se v tomto duchu chovat.

Jiří Kubíček: Teď bych poprosil pana Koliha, aby řekl – něco bližšího k ČT 3.

Petr Koliha: Teď jsem vlastně druhým měsícem jmenován do pozice řídícího nového kanálu. Mnozí z vás mě znají, protože já teď přišel do České televize potřetí. Poprvé jsem tam byl jako nejmladší producent v roce 1990, v lednu jsem nastoupil, zahajoval jsem vlastně výrobu hraných filmů v ČT. Tehdy ještě Československá televize nevyráběla celovečeračky a byl jsem tedy u samých začátků. To bylo příjemné. Pak jsem se tam vrátil jako programový ředitel a teď, po 10 letech, kdy jsem ve Zlínském filmovém festivalu pro děti, jsem nastoupil jako ředitel budoucí ČT 3, jenž bude mít jiný název.

Nějakou kontinuitu v pohledu na televizi tedy mám a teď ji mám vlastně ještě obohacenu právě o zlínský festival, který se velmi staral o animaci. Všichni víte, že Zlín a animace k sobě nějakým způsobem patří. Zrovna v soutěži, která tam čítá zhruba 60 snímků, bylo v podstatě z toho bylo 30 % české původní tvorby. A musím říct, že zahraniční partneři vždycky oceňovali naše animované krátké filmy pro děti. Tam to vyloženě bylo a je orientováno na malé děti. Byl jsem překvapen, jak v tomhle těžkém světě, kdy je opravdu je obtížné cokoliv vyrobit, se objevují noví a noví tvůrci a nová mladá studia. Některá možná rychle zaniknou, ale pro mě to byla vždycky naděje, že ač skoro bez peněz, tak ti lidé tady někde jsou a dělají. Je to úctyhodné a skutečně jsem si toho vážil. Takže animovanou tvorbu já mám osobně rád a samozřejmě bych se o ni chtěl starat i v rámci České televize.

Chci dodat ještě několik poznámek. Za prvé si nemyslím, že animovaná tvorba je pouze tvorba pro děti a večerníčky. Já si myslím, že to zahrnuje celou škálu žánrů, jež by měly jít i napříč kanály nebo okruhy. My to slovo kanál nemáme rádi, že: dětský kanál! To zní nějak divně. (*Pobavení.*) Oblast dětského kanálu má široký záběr, to bych také chtěl zdůraznit, tento okruh se bude věnovat několika cílovým skupinám.

Budeme se věnovat malým předškolním dětem od čtyř let do osmi, pak od osmi do dvanácti let. To je hlavní chléb, hlavní práce, která by měla od rána do večera zaplňovat program tohoto okruhu. Potom večer samozřejmě chceme vystoupat ve věkových kategoriích výš, až kolem 22. hodiny bychom rádi cílili na osmnáctileté, a tím myslím opravdu osmnáctileté s přesahem někam výš, ale nechceme střílet na třicetileté. To je zase už úkol pro jiné okruhy.

Zdůrazňuji to z toho důvodu, že samozřejmě každá cílová skupina má úplně jiné požadavky. Nicméně samozřejmě večerníčky a péče o malé děti tam je zachována. Momentálně budujeme nebo konstruujeme definitivní schéma. Pohybujeme se v nějakém limitním rozpočtu, který je schválen Radou ČT. Je to veřejně uvedené číslo, takže já se s ním nebudu tajit: 230 milionů. Všichni víte, že to zase tak závažná částka není. Vlastně ten kanál byl budován jako nízkorozpočtový. Nechci, aby to vyznělo jako postesknutí, já si naopak myslím, že tento kanál má budoucnost a nějak se bude vyvíjet dále. Berme to tak, že teď někde startujeme a určitě se budeme v čase pohybovat. Očekávání, která jsou obrovská, mě samozřejmě částečně povzbuzují, ale částečně i deptají, protože velmi dobře vím, co se očekává od dětského kanálu České televize. Asi ne všechno hned umí člověk zpracovat.

Ale určitě chceme dělat alternativu ke komerčním televizím. To je hlavní smysl. Vstupujeme na mediální teritorium, které je obsazeno dětskými kanály. Tady je pět šest profesionálních kanálů, z nichž jeden dokonce teď žádá o terestrické vysílání. Mluvím o Disney Channel. Samozřejmě se pohybujeme v teritoriu, které je ještě komplikované v tom smyslu, že děti se již se naučily na určitou úroveň – už to tady bylo zmiňováno – a nutno říct, že samozřejmě vedle určitého braku jsou tam i dobré a chytlavé věci. Takže ono to není úplně snadné.

A navíc, budoucí kanál České televize má ještě jeden úkol. Je tam ještě spojka „a vzdělávací“. To znamená, že bychom chtěli ještě dětem otevřít určitou bránu vzdělání, ale to je úkol takřka nadlidský. Vzdělávání má rovinu jednak jakoby populárně vědeckou, a potom ryze vzdělávací. A musím říct, že třeba školská profesionální veřejnost se už na nás vrhla se svými představami, jaké všechny chemické vzorečky tam musíme uvádět. Tenhle problém umíme vyřešit. Chceme vytvořit určitý svět vysílání terestrického a přes satelit a zároveň tam chceme otevřít celý svět nových médií, internetu a mobilních aplikací, který právě třeba pomůže vzdělávání. Navíc když pořad jednou odvysíláte, tak je ztracen, kdežto tam to bude kdykoliv i učitelům i žákům trvale k dispozici. Říkám to jenom z toho důvodu, že dneska děti nejsou jen pasivními sledovateli televize, ale sledují celou škálu elektronických médií. A já bych hrozně rád, kdyby vzniklo nějaké klubové prostředí, kde by se dítě mohlo setkávat se vším, co je povinností toho okruhu nebo kanálu. Samozřejmě, že do toho patří i animace. Jenom chci říct, že tam patří nejenom v rovině večerníčků, ale možná i v řadě drobnějších věcí, a zároveň si perspektivně dovedu představit i to nejdražší, co existuje – animovaný seriál v delší stopáži. Ale rovnou říkám, že to vidím jako otázku teprve budoucích úvah. Na to momentálně reálně nemáme. Jsem hrozně rád, že zachováme, pokračujeme a navážeme na to, co tady teď je – rozdělaná práce v oblasti večerníčků. Tam bych rád nasadil nějakou kritickou reflexi, co se opravdu má vyrábět. V televizi jsem narazil na řadu odborníků, o nichž si myslím, že mi v tom poradí. Určitě se budeme obracet i na širší veřejnost, abychom došli k nějakému názoru, co to vlastně česká tvorba je. Možná by to stálo i za samostatný seminář, protože je to široký, ale zároveň hrozně neuchopitelný pojem, se kterým všichni hauzírujeme.

Když jsem dělal zlínský festival, tak jsem pochopil, že skutečně česká cesta existuje, že české dítě je skutečně jiné, specifické, než je německé nebo anglické dítě. Angličané, všichni víme, investují obrovské peníze do dětských programů. Oni akcentují určitou rovinu třeba sociální, Němci zas rovinu politickou, poměrně překvapivě dítě zatahují do určitých společenských problémů. Já myslím, že české dítě je v tom trochu dětstější, a já jsem za to rád, že si vlastně pořád ještě zachovává určitou ladovskou náladu. Ale zá-

roveň musím říct, že se už seznámilo s řadou žánrů od komerčních až po Anime. A my se teď do tohoto musíme nějak dostat s naším projektem.

Animace tam určitě bude v nějakém kombinaci jak akvizice, tak archivu a vlastní výroby. Myslím si, že by měla být potom ještě daleko aktivněji zapojena i do takového odvětví, jako je právě vzdělávání. Tam by mohla víc pomoci svou atraktivitou.

Mám dvě základní hesla. Za prvé, ten okruh by neměl být o dětech, ale pro děti. A druhá věc: ten okruh by vlastně měl děti paradoxně od televize odhánět. Já to myslím ale tak, že je to vlastně jistý servis informací, který by děti měly dostat; měly by zjistit, že se ještě dějí jiné věci, že můžou jít do planetária, že jsou tady nějaká sportoviště, nějaké turnaje, že je tady divadlo, že támhle se děje ještě něco úžasného někde jinde a že támhle v zoologické se něco děje také. Ale samozřejmě bych byl rád, kdyby třeba cestou tramvají nebo autobusem do toho planetária – protože oni koukají nejenom na televizi, ale mají otevřený i počítač a mobil, moderně se tomu říká multitasking, takže vlastně sledují paralelně několik příjmů – tak kdyby se cestou ještě něco dozvěděli o tom planetáriu. A zrovna tam, v oblasti nových médií, je animace velmi využitelná. A to jsou vlastně celé oblasti, o kterých jsme zatím nemluvili. Animace je pro děti velmi jasný a zřetelný komunikační klíč. Je to skutečně ještě i na další odbornější debatu. Já se tomu vůbec nebráním.

Milan Fridrich: Protože Petr to nakousnul, a já si myslím, že to už visí ve vzduchu – je tedy nutné říct, že partnerem a podporovatelem v oblasti animací je Česká televize jako celek. ČT 3 není spása a není to ten primární program nebo okruh, který sem vstupuje jako něco nového, co kdyby nebylo, tak už asi nejspíš animovaná tvorba nebude v České televizi tak podporovaná. Ne! Spousta věcí – Petr zmiňoval večerníčky, seriály, filmy, které vznikají – to všechno je zájem České televize, nejen primární zájem jednoho okruhu. Což znamená, že generální ředitel i já i ostatní ředitelé jednotlivých okruhů, jako je Petr, to vnímají nadstavbově. Pohádky a věci pro děti se budou objevovat i na programu ČT 1, i poté, až vznikne ČT 3, stejně jako animované věci vysílala ČT 2 v rámci večerů s animací, kde se vysílaly velké filmy, filmy oceněné na mezinárodních festivalech, oskarové snímky jako Persepolis atp. Není to o tom – a to Petr právě zmiňoval, a já mám potřebu to zdůraznit -, že ČT 3 je spása českého animovaného filmu. Ne! Česká televize jako celek je ten partner, který se o animace bude starat, a nejenom pro děti.

Petr Koliha: Přivedl jsi mě na myšlenku, kterou bych tady rád zdůraznil. Samozřejmě vždycky jsou problémy s penězi. Zrovna dneska mi přilétl do mailu letter of intent od nějakého polského producenta na nějaký animovaný seriál. A vlastně mi to chodí obden. Musím říct, že třeba zahraniční partneři, ať už jsou to Poláci, Maďaři či Němci – ti producenti jsou velmi aktivní a opravdu u nich vidím úžasnou snahu. Znovu říkám, profesí jsem filmový režisér a Českou televizi jsem také oslovoval jako partnera o peníze, takže velmi dobře vím, že doba se mění a mám pocit, že Česká televize asi nemůže být pouze jediným partnerem. Ona dnes už sama neutáhne výrobu celovečera, nebo jen výjimečně, nepamatují si čistý film produkovat Českou televizí. Takže je opravdu potřeba hledat ještě nějaké společné aliance. My v televizi jsme tomu všichni otevření a chceme jít i touhle cestou.

Zdůrazňuji to z toho důvodu, že úkol před námi je obrovský. Dohodli jsme se, že chceme podporovat českou animaci, a chceme ji podporovat v tom klíči naší estetiky a hodnot. O tom už nemáme potřebu se dál bavit. Nechci se teď vracet do minulosti, já ji vlastně ani neznám, jsem teď opravdu nový muž na palubě. Takže kritické poznámky si vyslechnu rád, ale je potřeba spíš hledat cesty a producentské kombinace, jak se posunout k výsledku.

Jiří Kubíček: Myslím, že je teď vhodná příležitost, aby i další člen našeho panelu Martin Vandas pohovořil na téma o koprodukcce. Samozřejmě že Česká televize asi málokdy může být jediný producent. Martine, jak ty vidíš současnou situaci, jaké jsou vůbec možnosti?

Martin Vandas: Úplně na úvod jenom poznámku. Za posledních 14 dní jsem dvakrát zažil situaci, kdy jsem si říkal, že kdyby teď bouchla bomba, tak je česká animace zničená. Před 14 dny to byl pohřeb pana profesora Pojara, kde byla spousta lidí z animovaného filmu. Tahle situace je ovšem pozitivnější. Máte tady, jak odhaduji, plus minus zastoupenou třetinu české animační obce. Příště musí asi FITES vstoupit do větších prostor. (*Naráží na sál kina MAT, zaplněný do posledního místa.*)

Byl tady zmiňován i jeden z projektů, na kterém se přímo podílím. Podle mého názoru dneska animovaná tvorba nemůže být financována z jednoho zdroje tj., nemůže být Česká televize jediným producentem, byť i třeba v minulosti tam byla snaha o vlastní animační tvorbu. Myslím si, že to je příliš drahé. Ve finále, když to vztáhnou k českému prostředí, myslím si, že animovanou tvorbu nelze realizovat bez mezinárodní spolupráce. Zní to trochu hrozivě, protože ta spolupráce samozřejmě s sebou nese spoustu úskalí a spoustu kompromisů a jednání a všechno se prodlužuje... (P. Kubíček: A zdražuje.) Ano, a zdražuje. To je památná zkušenost francouzského producenta, který říkal, že každý další koproducent vám ten projekt zdraží, protože má prostě svoje náklady, svoje fee atd., ale na druhé straně bez něj neposkládáte ten balík peněz tak, aby tvorba byla důstojná.

Je úžasné, že tady máme zodpovědné lidi z České televize a že deklarace směrem k animaci bereme tak, že je to takřka veřejný závazek.

Co se týče vztahu České televize k animaci, rozhodně není macešský. Nemyslím si, že by se Česká televize animace někdy zříkala nebo ji nechtěla podporovat. Na druhé straně je pravda, že tam je potřeba – byť je animace dlouhodobý proces – občas větší flexibilita. Tak jak mluvíte přesně o letter of intent, to jsou přesně materiály, které je často potřeba poskytovat producentům nebo tvůrcům ve velmi rané fázi. A tím se dostávám k otázce, kterou bych vám rád položil. Všechno souvisí s penězi a s lidmi – to znamená, kdo budou ti partneři, kdo budou ti zasvěcení, rozhodující, kompetentní osoby? Nečekám konkrétní jména, čekám vaši představu, jaké kvality a v jakém časovém horizontu byste tyhle kvality chtěli naplňovat.

Petr Koliha: V podstatě jenom zopakují něco, co asi všichni víte: s nástupem generálního ředitele Petra Dvořáka nastala poměrně radikální změna ve struktuře České televize. Ta je vlastně rozdělena na dvě části: na část výroby a vývoje a na část vysílatele. My dva s Milanem tady sedíme za část vysílatele. My jsme ti, kteří ty produkty, programy vysílají. My si namalujeme nějaká schémátová okna, máme na ně určité peníze a samozřejmě požadujeme od vývoje, to je od pana Jana Maxy, aby nám do toho vyvinul nějaké pořady. On má pod sebou ještě kreativní producenty, taková tykadla, která by se právě měla potom kontaktovat s tvůrci. A tam vlastně probíhá diskuse: peníze, tvorba atd., a k nám se to pak dostane jako ke schvalovatelům, že to skutečně chceme a samozřejmě se o to postaráme. A když to přestane fungovat, tak zase jim to třeba vrátíme, oni to nějak refreshují atd.

Chci říct, že tady ještě nám schází „druhá noha“, a to je pan Maxa, který je tím konkrétním adresátem. Nicméně se nebráníme komunikaci. Třeba já neposílám tvůrce rovnou za panem Maxou, ale rád se s nimi sejdu. Pro mě je to mnohdy inspirace, protože mě také leccos nenapadne. Já se vlastně dozvím od tvůrců něco, co by do toho schématu mohlo být, ale zároveň jim rovnou řeknu: pojďme spolu a vezmu za ruku toho dotyčného, pojďme za Honzou Maxou a tam si to vyřídíme, oni už se o vás postarají, budou se s vámi bavit. Případně mi ještě zavolejte, já se rád té komunikace zúčastním.

Milan Fridrich: Já to ještě trochu zkomplikuji. Tohle je výkonná složka vysílání televize, ale de facto neexistuje žádný nový projekt, který by neprošel tzv. programovou radou. U projektů toho typu jako animace je logické, že to je tzv. velká programová rada, kde je část vedení České televize a předsedá jí generální ředitel. Ten projekt se tam probírá skutečně z hlediska toho, zda je pro Českou televizi ufinancovatelný, zda splňuje kritéria do programu a spoustu dalších parametrů. Skutečně se tím zabýváme velmi seriózně. Vývoj je tam jako vstupní brána pro každý nový projekt, pro každý nový film, večerníček, publi-

cistiku, pro cokoliv. To se týká všech žánrů, které si dokážete představit. Pouze pořady, které už v České televizi běží, můžou pokračovat dál, ale veškeré nové – a pokud jsou to cykly, platí to i pro ně, znova se i s další sérií musí na programovou radu. Má to jeden velmi důležitý efekt. Na jedné straně se zabraňuje tomu, aby se něco pouze „zabydlelo“ a pak stereotypně se v tom běželo dál. Mělo by to přivádět nové tvůrce, nové nápady a nové myšlenky. A ty by spolu měly být v určitém konkurenčním prostředí za rok, za dva nebo za tři, protože se dost často v České televizi stávalo, že se tam jeden projekt zabydlel a i kdyby bylo šest dalších mnohem lepších, tak co s tím jedním novým projektem? Prostě nebyla vůle, aby se ukončil a pokračovalo se s něčím jiným a novým. Tenhle mechanismus tomu má částečně zabránit. Což ovšem neznamená, že když je něco dobré a životaschopné, že to nemůže běžet jako cyklický pořad pět let. To nikdo neřká. Ale mechanismus je takový, že vývoj připraví podklady a s tvůrcem probere jeho ideový záměr; výroba, kde je ředitelem Václav Myslík, probere finanční stránku věci a vysílatel – což je vlastně zákazník, který potom divákovi vysílá pořady, ale je zákazníkem vůči aparátu vývoje a výroby – k tomu dává stanovisko, zda v daném rozpočtu na to má peníze, zda to v daném roce už nebude šestá premiéra podobného typu, zda se to nekryje třeba s akvizičním žánrem, který byl koupen pro daný rok; čili že se výroba posune o rok dál.

Ale byl bych moc rád a říkám to všude, aby programovou radu všichni tvůrci nevnímali jako jakousi přítěž, protože předtím se mohli dohodnout támhle s Karlem Vomáčkou a ten přece věděl, že já dělám dobré věci, a tím pádem že je kolem toho zbytečná byrokracie. Programová rada má umožňovat, aby se to z určitých osobních vztahů (na nichž ovšem není nic špatného) přesunulo do roviny určité profesionality. Má zaručit, že se ke všem tvůrcům, pokud mají dobrý projekt, přistupuje s naprosto rovnými podmínkami. Každý kreativní producent má právo projekt, v nějž věří, předložit širšímu fóru programové rady, na kterém se o něm seriózně mluví. Protože když ho tam někdo přinese, tak to znamená, že má určité nezpochybnitelné kvality, o kterých je potřeba mluvit a Česká televize by se jím měla vážně zabývat, protože je zajímavý nejenom z hlediska televizního vysílání, ale má třeba i imagnetorné stránky atp. Ano, nepopírám, že u hromady filmů, a to třeba i velkých distribučních velkých, je Česká televize, a bude do nich vstupovat ráda i jako minoritní koproducent kvůli image, která z toho plyne. Neboť balík peněz je skutečně omezený a de facto každý, kdo v televizi je, by si představoval, že peněz bude mít více, než má. Ale jsem rád, že to pan Vandas zmínil. My hodně věříme na to, že se podaří v rámci nového managementu rozběhnout širší mezinárodní anebo řekneme mezitelevizní spolupráci a podílet se na různých projektech, aby měly více partnerů. Nakonec naše země není zase tak velká, že by se mohla v moderním prostředí chovat jako Disney studio nebo kdokoliv jiný. Bohužel ne.

Petr Koliha: Já bych ještě doplnil, že jsme samozřejmě součástí sítě EBU, jsme vlastně přítomni na všech velkých marketech, mimochodem třeba kolegové z hrané tvorby velmi intenzivně tam obíhají a shánějí. Je to opravdu náročné, ale realita velkých koprodukcí se stává dost často jaksi nadnárodní.

Ještě doplním, že teď momentálně jsem ve stavu budování svého týmu, který ještě není zafixován, což bude někdy v prosinci. Brzy by měl být znám i nový producent tvorby pro děti. To bude také jeden z partnerů.

Martin Vandas: Tam vlastně ta moje otázka mířila. Jaká kritéria od téhle konkrétní postavy čekáte, protože to bude váš nejdůležitější partner?

Petr Koliha: Hned vám odpovím, jen ještě doplním, že jsou ještě dveře otevřené ve filmovém centru. To znamená, že filmové centrum by mj. mohlo vyrábět nejenom pohádky, ale třeba se podílet i na nějakých větších animovaných projektech.

Samozřejmě že my nemůžeme najít jakoby geniálního „univerzála“, který obsáhne všechny žánry. Bude to zřejmě zas člověk nějakým způsobem orientovaný, to těžiště někam půjde. Nicméně když jsem nastu-

poval, tak jsem se dohodl s generálním ředitelem i s Milanem, že ČT 3 bude vlastně integrální součástí, nebude zapouzdřena, ale bude v televizi využívat všech možností producentů. To znamená, že bude synergicky využívat kohokoliv od zpravodajství přes sport až po všechny producenty. Je možné, že lze narazit na člověka, který má rád animaci a půjde, i když vůbec animaci ani nedělal. Ti lidé jsou otevření. Teď jsou tam noví lidé, kteří pracují od června nebo od května tohoto roku, nevím přesně, a teď si teprve „sedají“. Možná by stálo za to vůbec se s nimi seznámit a vzájemně se představit. To dávám jako návrh k nějakému dalšímu kroku, protože tam jsou dveře České televize otevřené.

A ještě dodám, že standardní výroba zůstává. Já převezmu ze stávajícího vysílání zhruba tři hodiny dětského vysílání a přesadím je na ČT 3. A teď to musím z těch třech hodin rozšířit na 19 hodin. Vidíte, jaká je to expanze. A vezměte si stávající budget tři hodin, kam to musím vložit, s dalšími nároky – animace, vzdělávání, nějaké sociální úkoly, jak to Česká televize má, včetně řešení otázek menšin atd. atd. Je to obrovské spektrum úkolů. To vám říkám realitu, ale na druhou stranu já sám za sebe vím – zase mluvím jako režisér -, že člověk vždycky pak stojí před nějakou velkou scénou a říká, tak já něco škrtnu a ušetřím třeba půl milionu. Ale ono to pak vždycky jde vymyslet nějak jinak, kreativně a s dalším nápadem. Já osobně jsem týmový člověk a vždycky sázím ještě na radu kolegů a týmu. Mnohdy se tak přijde na úžasná řešení.

Milan Fridrich: Pokud se jedná o filmy, tak tou nejlepší vstupní branou je filmové centrum.

Jiří Kubíček: Víte, co to je filmové centrum, prosím? (*Z pléna:* ne.)

Milan Fridrich: Systém tvůrčích producentských skupin, resp. tvůrčích kreativních producentů je vám asi znám dostatečně. Vznikly nám určité oblasti – na dramatickou tvorbu, zábavu, publicistiku, dokumenty; jsou multižánrové, což znamená, že ve své podstatě dostaly mandát, aby přišly s ČT live, ale mohou přijít i s koprodukčním filmem a zároveň můžou nabízet publicistické cykly, protože ten daný kreativní producent ve svém projektu ukázal, že je schopen přinášet zajímavé nápady. Teď vznikne tvůrčí producentská skupina, tzv. TPSka, pro dětskou tvorbu. To neznamená, že to je jediná vstupní brána pro jakýkoliv dětský pořad. Ale řekněme, že Petr potřebuje někoho, kdo se bude starat na druhé straně profesionálně o to gró, ale u animované tvorby, u filmů, je stejně především hlavním partnerem filmové centrum, kde je paní Ulrichová a pan Baldýnský, kteří se starají o to, aby dávali posudky těm projektům, které v oblasti filmové tvorby do České televize přicházejí. A jsou to často i filmy, které se vytvářejí, a je to vlastně českotelevizní dramatika, nikoliv film.

Petr Koliha: A ještě tam je oddělení pro mezinárodní spolupráci. Takže to, o čem tady mluvíme, ten akcent, má i v té struktuře své místo.

Jiří Kubíček: Přátelé, uběhla polovina, bylo by dobré, kdybychom věnovali další část vašim dotazům.

Michal Podhrský: Mám dotaz, jestli je znám termín, kdy bychom se mohli dozvědět hrubou skladbu programu ČT 3, protože pro nás je to určité zadání, nějaká výzva, na niž můžeme reagovat. Zatím je to takové vzduchoprázdné, že nevíme, jaké jsou požadavky.

Milan Fridrich: Vložím se do toho pouze z metodického hlediska: Víím, že to bude znít hrozně, ale vlastně to je jedno, protože až vznikne kreativní producent, tak jak jsem říkal, animovaná tvorba není pouze pro ČT 3. ČT 3 nevzniká jako spása animované tvorby. Pokud máte nějaký projekt, už teď ho lze dát do filmového centra, už teď si ho lze připravit. Petr je ve výběrové komisi. A až bude tvůrčí producentská skupina pro dětskou tvorbu, pak to předložit jí. A stejně jako je to u jiných programů, pokud někdo přijde se skvělým seriálem, u kterého zjistíme, že je opravdu skvělý, nebo s dramatickým cyklem, tak se prostě neudělá něco jiného a soustředíme se na projekt, v němž se cítí kvalita. Což znamená, že i v tomhle případě kreativní producent ten projekt připraví a budeme se o něm bavit. Tím nechci nijak Petrovi ubírat, aby vás seznámil s tou skladbou, ale není to pro vás úplně prioritní věc. Prioritní je, aby tam byly dveře s klikou, za které vezmete, a tam je s kým mluvit. To by měl být ten kreativní producent, který je ale ve vývoji a ni-

koliv u nás jako u vysílatele. My jsme pro něj ti, kterým to on nabízí, jestli o tom můžeme mluvit, jestli jsou na to peníze, podmínky atp.

Petr Koliha: Já vám to chtěl říct na jiném příkladu. Základní programový koncept České televize je, že tady je nějaký pilíř, mainstreamová ČT 1, a kolem toho je věnec dalších kanálů: ČT 2, ČT 24, sport, děti. A ČT 1 je mimo jiné také rodinný kanál. Jsme tak i domluveni, že třeba drahé pohádky, na které já nemám z těch 230 milionů peníze – to číslo myslím je dostatečně vypovídající –, budou na ČT I. Myslím, že pohádka na Českou televizi patří, a dokonce patří na ČT 1, poněvadž je to rodinná záležitost. To, že já ji třeba pak převezmu a zreprizuji, mi vůbec nevádí. Protože děti mají jednu příjemnou vlastnost – nevádí jim reprízovanost. Naopak rády sledují některé věci opakovaně. Na tom dokazují, že cesta nevede pouze skrze mě, ale i skrze jiné kanály, jiné příležitosti. Dokonce si myslím, že by to tak mělo i být, protože se najednou třeba ukáže, že by ten projekt třeba zanikl nebo byl odmítnut, a takhle vlastně má šanci.

Milan Fridrich: Teď se dokončuje Špačkův seriál V síti času a ten byl se silným podílem animací, který byl vytvářen kdysi pro ČT 1. Uvidíme, na kterém programu se nakonec bude premiérovat, ale na tom jen ukazují, že když vznikne mimořádný projekt tohoto významu, třeba nová Arabela s animacemi a spousta dalších věcí, tak televize bude přemýšlet, kde bude nejlepší ho premiérovat. A potom samozřejmě financování bude záviset na tomhle rozhodování. Takže ČT 3 není spásou a jedinou branou pro animaci.

Michal Podhraský: Ale existují určitě témata, která jsou vaším zájmem.

Petr Koliha: Odpovím na to konkrétněji. Prosím vás, samozřejmě teď jsem v nějakém limitu. Teď jsem u třetí verze schématu. Jsem limitován za prvé rozpočtem, který musí být schválen v listopadu, a tím, že v lednu musím Radě České televize to schéma představit.

Milan Fridrich: Ačkoliv se vysílá od září.

Petr Koliha: Ano. A tam možná ještě vzniknou nějaké diskuse. Takže jenom abyste věděl, že já teď mám i další práh: listopad – peníze, leden – rada s programem.

Zdena Šmídová: Kdo bude hlídat, resp. diskutovat o výtvarné podobě animovaných filmů? Ptám se proto, že jsem viděla v poslední době upoutávku na něco, co koprodukovala Česká televize a zklamalo mě to. Nechci se nikoho dotknout, ale jde o Kozí příběh 2, který se velice podobá právě tomu disneyovskému stylu a disneyovské poetice. Pan Vandas tady zmínil zesnulého režiséra Pojara, který s geniálním výtvarníkem Štěpánkem vytvořil díla zcela originální. Tak jestli se budeme držet té české cesty, která zadávala díla velkým českým výtvarným umělcům, nebo jestli se budeme přibližovat takovému tomu pixarovskému a disneyovskému globalizovanému stylu, který – aspoň z mého hlediska – se mi zdá, že začíná být nezajímavý.

Dagmar Doubková: Jenom bych chtěla říct, že Kozí příběh č. 1 dostal cenu kritiků na Febiofestu.

Zdena Šmídová: Tomu se nedivím, že to dostává ceny, ale tady jsem myslela, že jsme v odborném kolektivu...

Petr Koliha: Já na to odpovím. Prosím vás, já nejsem ryzí specialista na animaci. Já animaci mám rád, sleduji ji, považuji se za takového soukromého znalce, ale rozhodně si neosobuji právo o tomhle rozhodovat. Za prvé si myslím, že to je subjektivní hodnocení, a já bych se docela rád v budoucnu spolehl na nějaké další poradní hlasy, které by právě měly být v mém týmu. Takže to bude kontrolováno několika hlasy, ale určitě asi nedospějeme nikdy všichni k nějakému konsensu. Nicméně jsem pro trend na českou tvorbu a na tu náladu a styl.

Ivan Biel: Mám dvě otázky. Pan kolega přede mnou už se vás ptal na vaši vizi a já si nemyslím, že jste odpovněděl. Já vím, že to nechcete říct teď, ale mě by to strašně zajímalo. S jakou vizí do toho jdete, protože zatím se tomu pořád nějak vyhýbáte.

Petr Koliha: Ne, nevyhýbám. Já jsem se to snažil vysvětlit. Je to poměrně široké řečiště, které je hrozně obtížné obsloužit. Já jenom zopakuji, že vstupujeme na teritorium, kdy chceme být alternativou ke ko-

merčním stanicím. To je teze číslo jedna, docela důležitá. Je to vlastně okruh, který bude kombinovaný – přes den pro děti 4 až 8, 8 až 12. To je prostě žánr, kategorie, které budou naším základním chlebem. Musíme obsloužit děti stejně jako pak vystoupáme do starších věkových kategorií, které už jsou duševně i svými zájmy někde jinde. Takže teď tady můžu popsat, co chci pro jednotlivé skupiny dělat, ale je to asi složité.

Je to kombinované se vzděláváním, to znamená, že by to měl být zábavný kanál, poněvadž když se děti baví, tak se také pak učí. Nejhorší jsou školometské nudné předměty. Známe to všichni ze školy. Je to okruh, který musí pokrýt – vlastně je to velká televize, akorát že je tam malý divák. On se rád baví, on má své hvězdy, svůj styl, své sporty, svoji zábavu, své oblíbené hrdiny, své filmy, své večerničky, své animace. A samozřejmě toto všechno musí být odfiltrováno naším českým pohledem, a to jak na to dítě, tak i z hlediska naší tvorby. Proto jsem zdůrazňoval, že jsem v České televizi pracoval již od roku 1990, a že si myslím, že ji celkem znám a sám jako režisér docela cítím, co je tady u nás nějakou tradicí nebo hodnotou.

Pak do toho vstupují další věci. Dítě dneska nevnímá televizi jako televizi. My si sedneme večer k televizi a díváme se na televizi. Dítě funguje úplně jinak. Jede mediálně po několika kolejích a my ho musíme zasáhnout ve všech proudech. To je další věc. Dneska je sociologicky rodina poměrně v pohybu, posouvá se někde do večera. Děti jsou dnes dost deprivovány tím, že se s nimi nikdo večer nebaví, maximálně se jim kontrolují úkoly atd. atd. Nechci zase zabíhat do detailů. Myslím si, že tady je šance s dětmi komunikovat. A Česká televize může nějakým způsobem nechci říkat suplovat, ale pomáhat k nějakému informování, rozšiřování obzorů – i estetickým – mladé generace.

Milan Fridrich: Já to upřesním. Program ČT 3, což je stále jen pracovní název, je ve stadiu projektu. Stále se projektuje. Nedá se ještě bohužel veřejně mluvit o tom, v jaké podobě vystartuje, protože ve své podstatě nebyl dosud schválen. Dosud se nedá říct, že je to hotový produkt, a nebyla s tím seznámena ani rada ČT, která má být jako první vždycky informována. Toto fórum přináší stenozáznam ze svého zasedání, a de facto tu sedí odborníci, tak samozřejmě by bylo hloupé dávat tady sliby, které se nakonec možná potom nevyplní, nebylo by dobře, kdyby tu Petr říkal vizi něčeho konkrétního, co by se tam nakonec třeba od září z mnoha různých důvodů nedostalo. Je to vlastně pracovní verze, Petr na ní usilovně pracuje, dává to dohromady. Myslím, že až – a nebude to dlouho trvat – bude verze finální, tak potom bude samozřejmě odborná veřejnost s ní seznámena jako jedna z prvních. Teď mu do ní ještě vstupuje hodně lidí, kteří problematice rozumějí a on jim velmi naslouchá. Ale obecně je v České televizi pravidlo, že s nějakým finálním tvarem je jako první seznámena rada ČT, protože to je kontrolní orgán, který by měl být seznámen s tím, co budeme chtít předložit veřejnosti jako hotovou věc.

Ivan Biel: V tom s vámi souhlasím, ale na to jsem se také neptal. Vy jako novinář nebo bývalý novinář jistě sám dobře víte...

Milan Fridrich: Jednou novinář, navždy novinář. *(Pobavení.)*

Ivan Biel: Výborně. Jistě rozumíte, že musím tu otázku položit. Neptám se, jaký je váš konkrétní program, který předložíte radě, ale jakou máte vizi, s čím tam jdete.

Petr Koliha: Já jsem vám tu vizi řekl.

Ivan Biel: Já to také беру, ale to je jenom odpověď pana Fridricha.

Ivan Biel: Další otázka tedy je, a o tom snad můžete mluvit, že se tady bavíme o animaci, jaké asi procento animace ve vašem vysílání dostane?

Petr Koliha: Na tohle tedy neumím odpovědět. Nemám to ani spočítané.

Ivan Biel: Jestli budete preferovat třeba živé programy, studiové programy...?

Milan Fridrich: Je to ve stadiu projektu. Prostě variant je několik. To by se v tuhle chvíli střílelo do větru.

Petr Koliha: Ale můžu vám říct, že samozřejmě televize bude zhruba pracovat v mírně nadpoloviční části s akvizicí a zbytek s archivem, s vlastní novou výrobou a jejími reprízami. To je zhruba obrys, který teď můžu slíbit. Jestli se to bude pohybovat 60:40 nebo 55:45 nevím.

Jana Tomsová: Když říkáte akvizici, tím myslíte zahraniční?

Petr Koliha: Je to zahraniční, to znamená především evropská, jejíž podíl máme dán zákonem. A samozřejmě chceme představit třeba úžasné hrané věci ze Skandinávie, které tady normálně neběhají. Chceme spolupracovat s BBC a s řadou dalších veřejnoprávních televizí po Evropě. Zmiňoval jsem EBU. Ale samozřejmě když se objeví nějaký seriál v Americe, tak se také o něj budeme zajímat.

Jana Tomsová: Moje otázka mířila spíš na českou tvorbu, když jste tady říkal, že jsou studentské filmy, jestli vy je pak koupíte. Pokud tomu dobře rozumím, tak studentské filmy jsou vyrobeny ve škole.

Petr Koliha: Ano. Studentský film je zvláštní žánr, dokonce na to existuje projektová skupina v České televizi, založená v současné době ...

Milan Fridrich: Je to spolupráce s vysokými školami.

Petr Koliha: A já sám mám teď vazbu na několik vysokých škol a určitě tohle chceme. Tohle je zrovna cesta, o které můžu říct, že bude.

Jana Tomsová: To byla ta akvizice, jestli akvizice domácí a zahraniční, nebo obojí.

Milan Fridrich: Tohle vnímejme jako speciální projekt vedle akvizice. Tohle je přímo nakupování hotových produktů do vysílání. Tady bych opravdu viděl vysoké školy, že to tam je na mnohem širší platformě, než je pouze animovaná nebo hraná tvorba, i novinařina, marketing, spousta věcí. Česká televize se chce angažovat v akademické sféře výrazně silněji než v minulosti.

Petr Koliha: Dokonce myslím, že tady existují třeba televize na úrovni středních škol, se kterými také chceme spolupracovat, už se o ně staráme. Je jich v republice víc jak 20. Já sám jsem k tomu byl zprvu skeptický, ale musím říct, že jejich úroveň je docela zajímavá.

Milan Fridrich: Já bych měl jenom jednu poznámku. Tím, že Petr neříká konkrétní čísla, tak to nevnímejte, že bychom něco skrývali, protože nakonec za pár týdnů nebo měsíců stejně ten podíl řekneme, ale skutečně nechceme neseriózně tady v uvozovkách tlachat nebo říkat věci, které nebudou přesné. Zakládáme si na tom, aby informace byly přesné, a určitě to nebude tak, že by podpora a vůbec zakázky na tuto tvorbu byly nižší, než byly v minulosti. To určitě ne. Ale jaká přesně bude kvantita, to vyjde až z toho, až projekt bude schválen definitivně.

Jiřina Pěčková: Budete pokračovat v animovaných večerníčkových seriálech pro děti? Protože pokud jsem si tady tak všimla, tak to vypadá, že se v tom moc nehodláte angažovat.

Petr Koliha: Ne, ne, ne! Večerníčky určitě jako tradiční pilíř...

Jiřina Pěčková: A seriály?

Petr Koliha: Já teď nevím. Slovo seriál je pro mě něco na 30 minut. Mluvíte o večerníčku?

Jiřina Pěčková: Ano, krátké, desetiminutové nebo s rozsahem podle toho, jaká bude vaše stopáž. Jde mi o to, zda budou seriály večerníčků a jestli budou sedmidílné, třináctidílné, šestadvacetidílné. protože jestli si uvědomujete, tak ta klasika, ke které se stále vracíte, což je např. Maxipes, Králíci, a ještě další, loutkové, to jsou dlouhé seriály, protože to děti mají rády. A zatím teď v poslední době se dělaly v televizi sedmidílné seriály. To není nic!

Petr Koliha: Víte, ono i těch 12, 24 je málo. Já bych potřeboval vlastně celoroční seriály.

Jiřina Pěčková: Ale potom je strašně důležité vybrat si správný námět.

Petr Koliha: Já to vím. To dítě vlastně hledá svoji kvalitu dlouhodobě a zvyká si na ni.

Milan Fridrich: Jenom vás doplním. Já vám rozumím, protože když jsem byl v Číně a měl jsem jednání

v tamní televizi, kde mají také dětský program, tak mi řekli, že nic pod 300 dílů je nezajímá (*Pobavení*), protože potřebují, aby to běželo minimálně celý rok a vytvořil se na to návyk, dal se udělat merchandising, dalo se s tím pracovat a vydělávat na tom. Takže chápu. Berte to tak, že v minulosti existovalo nějaké zadání a v minulosti prostě byly nějaké standardy, jak se vyráběly večerníčky atd. Tenhle režim se určitě nyní nastaví nově a jinak, ale v tuhle chvíli by bylo neseřídné říkat. Ale Petr má ideje, jak by s tímhle chtěl pracovat.

Petr Koliha: Vycházím stejně jako vy ze slibu generálního ředitele, že chce podporovat animovanou tvorbu. Já to slyšel také, a myslím si, že máme i šikovného finančního ředitele, a věřím, že se nakonec někam dopracujeme.

Jiřina Pěčková: Ještě poznámku. Jestliže se posouvá rodinný život dětí na později, tak v sedm hodin večerníček je pro děti brzo. Myslím znělkou.

Milan Fridrich: Je tam určitá tradice. Pohne se to o minutu a spousta maminek nám napíše rozhořčené reakce.

Jiřina Pěčková: Kolik dětí chodí spát v sedm hodin?

Petr Koliha: Děti to dneska už dneska nevnímají tak, jako že mají hned po večerníčku usnout. Myslím, že to je určitý bod dne, kdy vědí, že ten pořad tam je tam je, a já jsem rád, že o tom vědí.

Milan Fridrich: Ale možná jste klepla opravdu hřebíček na hlavičku v tom, že bez dětského okruhu je těžko představitelné, že se něco, jako je třeba večerníček, bude posouvat směrem dopředu, protože v programové skladbě by to byl vždycky problém. Tam je prostě zpravodajská hodina nebo alternativa na dvojce, a pak je hlavní vysílací čas, kde by to působilo jako anachronismus. Ale dětský program s tím může pracovat mnohem pružněji a svobodněji než všechny ostatní, které Česká televize měla. Takže je to určitě námět na to, aby se to možná vysílalo třeba dvakrát. Večerníček 1 a 2.

Nataša Boháčková: Přesně tak. Já se chci zeptat úplně přízemně na večerníčky, protože tady určitě za mnou sedí mnoho mých kolegů, kteří na nich životně závisí coby animátoři. Zatím se pořád hezky bavíme o budoucnosti, ale tady je naprosto konkrétně třeba taková situace, že v oblasti kresleného filmu, pro který televize vybuodovala vlastní studio v grafickém studiu pro postprodukci, tak příští rok – pokud mám dobré informace – se dojíždějí dva seriály, ale jestli se nezačne něco chystat, tak tam se to přeruší. A všichni víme, kolik animátorů je schopno se potom vrátit, když bude muset měnit profesi. A někteří, ti zralejšího věku, nemají své zkušenosti potom ani komu předat. Je tedy otázka, jestli tam vůbec nějaká návaznost bude. Než se to všechno postaví, vybuduje, zkonceptuje, bude tam prostě díra. Na to se chci zeptat z praktického hlediska.

Další věc je, že speciálně oblast kresleného filmu je jediný obor, kde nemáme studio. Máme ho u vás v televizi, ale tam je jediný prosvětlovací pult a je tam postprodukce s počítači. Tam se žádný student nedozví, jak se animuje kreslený film. Může se to dozvědět u nás v kuchyni. Tak jestli by tu mohla někdy vzniknout podpora. To je jedna moje otázka.

A druhá se týká večerníčku; všichni víme, že přesně tak, jak jste rozdělil věkové žánry, tak i večerníčky jsou vhodnější pro menší děti a větší děti. Jeden čas s tím pracovali docela vhodně Slováci, kteří udělali jeden večerníček pro malé děti dřív a pro starší děti ho dali později. Ohlasy na večerníčky totiž říkají, že tříleté dítě si sedne k seriálu, který je ale určen třeba pro devítileté. Rodiče jsou vyděšeni, dítě tomu nerozumí a je z toho v podstatě nedorozumění. Myslím, že i tohle by hrálo roli.

Petr Koliha: Je to mimochodem jedno z úskalí toho okruhu. My musíme komunikovat s dětmi, ale také s rodiči. A jedna z našich dominantních vlastností je, že chceme mít bezpečný kanál, a děti i rodiče musí být orientováni, kdy je co pro jakou věkovou skupinu. Máme na to už určitý koncept. Tohle je potřeba ohlídat. Jsem si toho plně vědom.

Pokud se týká té návaznosti, letos ten okruh vznikl a bude mít rozpočet až od ledna. Já momentálně teď nemám žádné peníze, ale určitě budeme dodělavat výrobu a určitě se budeme bavit o pokračování v oblasti večerníčků. Ty počty –je tady pan Zvěřina, který dělá u nás animovanou tvorbu, třeba k tomu bude chtít říct nějaké konkrétnosti nebo čísla. Nicméně slibuji, že to bude pokračovat.

Jiří Kubíček: Miloši, máte nějaká konkrétní čísla?

Miloš Zvěřina: Jen potvrdím to, co říkala Nataša, že opravdu od příštího roku takzvaně mandatorně by měly přijít v animačním studiu České televize na Kavčích horách dva tituly a v zakázce další dva, takže do příštího roku se překlolí ve výrobním úkole.

Jiří Kubíček: Dva tituly jako dva seriály?

Miloš Zvěřina: Ne, čtyři tituly. Dva tituly v animačním studiu z České televize a dva v zakázce. Dva loutkové v zakázce a dva kreslené.

Petr Koliha: Rozpočet stále není uzavřen, takže tam stále je šance na nějaké další... Pan Zvěřina samozřejmě teď mluví o minimalistické verzi.

Nataša Boháčková: Pokud se týká financí, zatím byl stav byl vždycky takový, že když se rozjela výroba, tak v podstatě pro mě jako režiséra bylo poněkud jednak traumatizující, ale myslím si, že i z výrobního hlediska ne úplně vhodné, že když se podepsal víceméně technický scénář, bez nějž výroba nemůže začít a nemůže se vyřešit řůra věcí, už to znamenalo začátek výroby. Mně se v životě podařil s paní Jurákovou jeden jediný seriál ještě pod křídly Krátkého filmu uskutečnit tak, že jsme mohli udělat na sedmidílný seriál sedm scénářů, sedm příprav. A když se to takhle podaří, potom opravdu ušetříte finance na tom, že můžete nasadit daleko větší množství animátorů, protože je všechno promyšlené. Můžete vymyslet animaci s opakováním různých smyček. Tady opravdu to v tom běhu už není možné.

Já režuruji od roku 1989 pro televizi, pokaždě se na schůzích ptám stejně a pokaždě je mi odpovězeno, že je to takový systém a nejde s tím hnout. Myslím si, že z hlediska ekonomiky by s tím hnout mělo jít, protože v počátečních investicích se vyřeší všechny možné dramaturgické nápady nebo problémy, technické problémy mezi výtvarníkem, režisérem, dramaturgem a třeba jedním připravářem. Pořád je to malé obsazení lidí a pořád tam nejede velká výroba. Ale ta výroba by šla potom daleko víc ekonomicky zhustit, bylo by také daleko více práce pro víc lidí, bylo by to rychlejší, čili i vytížení studií nebo počítačů by bylo daleko vyšší. Ale tady je to vždycky tak, že opravdu stačí, že režisér dostane na tři neděle chřípku a nastane katastrofa, protože buď se smrtí na jazyku něco koná, a někdy tam nastávají přesně tyhle „přelévací“ věci. Jestli by tento problém šlo nějakým způsobem zařadit do toho systému. Velmi prosím. Asi by to uvítal každý režisér, protože co všechno můžete všechno v tom nejmenším obsazení a v přípravné fázi vychytat, na tom se dá ušetřit strašně peněz. Nikoliv tak, že s podpisem prvního scénáře vám pustí za zadek, s prominutím, výrobu. Dávám to jako možnost k diskusi někam do vyšších pater.

Milan Fridrich: Kdyby tady seděl ředitel výroby, tak vám asi na to kvalifikovaně odpoví. Nicméně předáme mu to.

Martin Vandas: Byl jsem účasten debaty s Tomášem Baldýnským, kde představoval filmové centrum. A vize filmového centra je, že Česká televize chce vstupovat i do projektů – teď mluvíme samozřejmě o filmech – ve fázi vývoje, to znamená, že se chce účastnit vývoje filmu, a do vývoje u animované tvorby zařazujeme přesně tu přípravu apod. Čili já si myslím, že myšlenka na to tam zralá je. A že to je jenom o tom to artikulovat a nějakým způsobem promyslet jak pro celovečerní filmy, tak pro televizní seriály tohoto typu, aby tohle probíhalo. Ale evidentně to padá na úrodnou půdu, protože jsou tomu naklonění, a všichni víme, že i když vývoj je nesmírně drahý, tak ve srovnání pak s následnou výrobou je to samozřejmě jen zlomek. A z vlastní zkušenosti vím, že ve vývojové fázi můžete spoustu věcí vyřešit velmi efektivně a je to opravdu smysluplné.

Miroslav Zukal: Pozdravuji všechny, se kterými jsem dělal kdysi v Krátkém filmu. Chci k tomu dodat jednu věc. Když budete takhle všechno plánovat, tak nezapomínejte také na slovo návratnost. Já 25 let obchoduji s českými filmy v zahraničí, a když se podíváte na prodejnost, tak se vám přesně ukáže, co je klasika a co se prodává a co je vlastně nový film a proč nezaujal v zahraničí. Souhlasím s tím, že 300 dílů tady neuděláme jako v Číně. Jezdím do Cannes pravidelně a vidím tam nabídky, které dostáváme; úplně stačí, když budeme točit 26 dílů nebo 52. (M. Fridrich: Souhlasím.)

Já jsem tady s paní Krejčí před x lety přinesl dopracování Štaflíka a Špagetky. Nabízel jsem možnost třeba okolorování prvních 13 dílů. Nic se s tím nestalo. Přinesli jsme 13 dílů, už by bylo 26 dílů a už se s tím dá daleko lépe pracovat v zahraničí. A věřte mi, když se podíváte na prodejnost, co lidi v zahraničí zajímá, pořád je to naše klasika, pořád mají zájem o naše staré klasické věci, ať to byl Pat a Mat, ať je to Krtek, nebo Rákosníček. Tyhle věci se pořád prodávají. To znamená, že základ původní české tvorby tam je obrovský a má to odezvu dodnes. Zrovna příští týden budu v Polsku, opět mají zájem prodloužit další klasické seriály. Pravděpodobně ale už nebudou mít zájem o ty nové, protože říkají – nám se to nelíbí. Omlouvám se, ale je to tak. Není námět, není scénář a nejsou autoři. Říkám to na rovinu. Opravdu 25 let pracuji s filmem, většinou mě tady znáte.

Martin Vandas: Jenom vás doplním jednou větou. To je i moje osobní zkušenost obecně s animací. Už jsme si to říkali i na programové radě. Animace má opravdu tu obrovskou výhodu, že se chová úplně jinak než hraná tvorba, to znamená, stárne podstatně pomaleji a je mnohem snazší. Není svázaná takovým způsobem jako hraná tvorba s tvářemi, to znamená, že je ve svém výtvarném pojetí mnohem kosmopolitnější než jakákoliv hraná tvorba. Když se dětský divák dívá na Maxipsa Fíka, nemá ho propojeného s tím, že vypadá jako Gérard Philipe. Prostě je mu to úplně jedno.

Kateřina Krejčí: Já bych panu Zukalovi odpověděla, i když jsem mu už předtím pošeptala, že Štaflík a Špagetka se natáčí, jsou tuším u sedmého dílu. A dělali jsme myslím asi pět pokračování tam, kde jsme byli schopni se domluvit s tvůrci oblíbených řad z dob našeho dětství, které si všichni pamatujeme. Nicméně i když toto je jedna z cest, tak to není cesta jediná, protože potom bychom tady vůbec nemuseli sedět a jenom by byly továrny na pokračování už dříve natočených seriálů. Jak znám animovanou obec, myslím si, že je tady veliký tvůrčí potenciál. A že pokud nemají lidé povědomí o našich nových seriálech, které můžu jmenovat, třeba Kanafáska nebo Tři prasátka, a mohla bych jich jmenovat tady desítky – tak je to možná i proto, že my jako Česká televize jsme ten večerníček, nové seriály, de facto vůbec neuměli prodat. Což se doufám také změní, protože to prostě šlo. To mělo akorát odhlašovací jingle, a víc nic. Že by se to někde jinde objevilo, že by se z toho udělala událost, to ne. Přitom to událost je, dělá se to tři roky, stojí to spoustu peněz a stojí za tím – a to můžu podepsat a budu se hádat s kýmkoliv – vždycky jsme oslovovali ty nejlepší výtvarníky, nejlepší režiséry, animátory, prostě crème de la crème animované obce, která tady je, a snažili jsme se o to, aby ta paleta byla co nejpestřejší. A v jeden čas také bylo v České televizi rozhodnuto, že se už nemá dávat do výroby seriál o 13 nebo 26 dílech, že jen sedmidílný a uvidí se ve vysílání, jaký to bude mít ohlas, a potom se bude pokračovat. Proto jsou ti tzv. chudáci sedmičky, z nichž některé jsou moc hezké, jako třeba mě teď napadají Tarbíci; teď bychom s nimi strašně rádi pokračovali až do kýžené aspoň šestadvacítky. Ale nějakým způsobem, protože se začala připravovat úplně nová koncepce dětského vysílání, i nová koncepce České televize, tak se to na tenhle rok úplně zadrhlo. Neříkám zatrhlo, ale pozastavilo a teď doufáme, že s příštím rokem se animovaná tvorba pro děti samozřejmě rozběhne. A jak mě mnozí znáte, já tomu budu samozřejmě nejradši.

Martin Vandas: Já bych to jenom doplnil. Jednak se vracíme zčásti na začátek, protože to je o průkopnické roli České televize, i o tom, že i přes všechny testy a všechny přípravy se může stát, že ta látka se neosvědčí.

Prostě je to příliš velká alchymie na to, aby to kdokoliv z vás uměl predikovat, neumí to ani Hollywood. Nicméně, a tím se opravdu krásně vracíme k úvodu, je tady pole neorané. Jsou to opravdu solitérní krátké filmy, což je, jak vím i z vlastní zkušenosti producenta, nejlepší platforma pro to vyzkoušet si nové výtvarníky, nové látky, nové režiséry. A zároveň je to ovšem pro Českou televizi velmi komplikované, protože solitér se ve vysílání velmi složitě uplatňuje, velmi složitě se pro něj hledá nějaké pravidelné okno, aby fungoval. Na druhé straně podle mého názoru speciálně dětský kanál v tom toku dne má šanci i takovou solitérní věc uplatnit mnohem snáz a poskytuje příležitost, aby vznikly nové věci a vyzkoušeli noví lidé.

Věra Benešová: Když se mluvilo o panu profesorovi Pojarovi, co pro jeho památku udělala Česká televize, když zemřel? Samozřejmě dole na liště běželo, že má pohřeb. Ale uvedla Česká televize třeba medvědy nebo něco, aby vylepšila pozici české animované tvorby, aby vůbec lidem ukázala, jak si Česká televize váží někoho tak velkého, jako byl Pojar? Já jsem si toho nevšimla!

Milan Fridrich: Já vám můžu odpovědět. My připomínku plánujeme, problém je, že jsme to nechtěli dělat jen takovým jednorázovým plácnutím, které by znamenalo i to, že se to neobjeví v žádných programových záměrech a nikde. Chceme v rámci 60. výročí udělat velký projekt, který připomene na jednu stranu tuhle opravdu fenomenální a světovou postavu, a na druhou stranu připomene její spjatost s Českou televizí. Máme to naplánováno v mnohem větším rozsahu, než kdybychom to udělali teď.

Jiří Kubiček: Pokud jde o ty solitéry, rád bych připomněl, co vy jistě všichni dobře víte – slavný příklad Channel 4. Co to ve Velké Británii udělalo, když Channel 4 začal vysílat solitéry animovaných filmů. Do té doby britská animace nic moc. Tam byli dva tři lidé, John Halas, a co Channel 4 způsobil za ohromný boom! Nebylo by Aardman studio, kdyby nebylo Channel 4, protože první Wallace a Gromit – ještě školní film Nicka Parka – se dělal pro Channel 4. Čili určitě to jde, ale myslím si, že Česká televize asi neplánuje něco takového?

Petr Koliha: My bychom hrozně rádi, ale žijeme v reálném světě. Já tady nechci televizi obhajovat, já jsem nový člověk na palubě, ale vezměte si, že s příchodem nového generálního ředitele obecně stoupla v České televizi výroba původní tvorby. Původně tam byla nastavena trajektorie na nějaký útlum a to vlastně bylo otočeno. To je první věc.

Druhá věc. Najednou tady přibývá nový kanál. To je další expanze. A to všechno musí televize ufinancovat. (P. Fridrich: S nezměněným rozpočtem!) Takže to je otázka nějaké balance a kompromisu. Jsme si toho vědomi.

Ještě obecně chci říct, že by bylo možná dobré, a vy to jistě děláte, kdybychom společně o animaci mluvili hodně veřejně, tím se vlastně zvedá i určitá prestiž a poptávka a potřeba. Nejhorší je, když se sedí někde v koutě a mlčí. Je potřeba českému klasickému odvětví přece jenom dodat potřebu tlaku nebo náročnosti veřejnosti, jestli mi rozumíte. Jde i o to, jak sebevědomě se všichni chováme – my, co chceme animaci.

Jiří Miška: Já bych tohle strašně podpořil. Proto jsem říkal, že by měla trojka konkurovat jedničce, dvojce. Já si myslím, že právě tohle je skoro politické rozhodnutí, že se na ty děti něco přidá. Ale za 230 milionů – nevím, kolik mají jednotlivé kanály nebo jednotlivé programy v rozpočtu – ale za 230 milionů si myslím, že to nebude zase ten výbuch fantazie, který si představuji.

Milan Fridrich: Stejný rozpočet má ČT 2.

Jiří Miška: Rozumím. Ale jestli tohle bude úplně něco jiného, co by mělo být zaměřeno opravdu na děti a na mládež, takže to je něco trošku výjimečnějšího, než bylo doposud. Já o tom mluvím, kde můžu, o animaci a o dětských pořadech a svůj názor šířím, jak můžu. Ale je to politické rozhodnutí, které musí někdo podpořit, aby se tento program pro děti dal finančně zajistit.

Milan Fridrich: Česká televize se chová a vnímá sama sebe jako celek tak, že žádná vnitřní konkurence tohoto typu neexistuje. Nás zajímá pouze to, aby největší prospěch měl divák a měl co nejpěstřejší nabídku. Česká televize, a generální ředitel to deklaruje všude, je instituce, která se chová jako celek. Cílí na různé divácké skupiny a reflektuje i to, že dnes v domácnostech není jeden jediný televizor, a také, že televizor není jediná cesta, jak sledovat televizní vysílání. A proto i vzniká dětský program, který by měl reflektovat, že dítě si samo pustí třeba to, co mu Petr tam naservíruje odpoledne, doma u sebe v počítači někdy jindy, a ani si nebude zapínat televizi. To jsou ty různé distribuční cesty, jak o tom mluvil. A tam za prvé ČT 3 vnímám také jako produkt, na kterém mi velmi záleží a který budu podporovat, seč budu moci. A na druhé straně si myslím, že v dobrém slova smyslu to bude okruh kooperativní. Třeba vánoční pohádky, financované z rozpočtu ČT 1, budou pak velmi důležitým segmentem na ČT 3, budou se tam vysílat dál a nabízet i v jiné časy, než to ČT 1 tradičně má. A já jsem rád, že je tady paní Krejčí a upřesnila věci ohledně večerníčků, protože tohle je velmi důležitá věc.

Žijeme trochu v retro době. Víím, že je to takové zvláštní, ale to, jak o tom mluvil pan Zukal, se netýká pouze animované tvorby. Často se to týká i tvorby seriálové a filmové. Retro věci táhnou a mají také nějakou nezpochybnitelnou hodnotu, takže i generace mladší se k nim rády vrací a vlastně tak trochu navazují i na kontext života v mediální oblasti svých rodičů a prarodičů. Když vedle sebe dáme detektivku Hříšní lidé města pražského a některou moderní detektivku, tak je velmi zajímavé, že ti Hříšní lidé vůbec nedopadnou divácky špatně. Dokonce ještě mohou zabodovat lépe než ta nová detektivka. Takže to není nic špatného, když nový večerníček tak úplně nechytne a ten starý pořad funguje, protože to není jenom o tom večerníčku. Je to prostě obecně o tom, v jaké době se nacházíme a jak televizní i filmové produkty na lidi působí. Hodně se začíná vzpomínat a není to ani věc ČR, proto tolik remaků, proto tolik pokračování, která navazují na starší seriálovou filmovou tvorbu, animaci atp. Ale nejde se u toho zastavit, zcela určitě je naším cílem dělat nové věci.

Všiml jsem si poznámky ohledně marketingu. Ano, tohle je nutné výrazně zlepšit a udělat kampaň. Když bude nový večerníček, dát tomu kampaň na ČT 1, aby si ho lidé našli. Jestli tohle byla bolavá pata, tak to je nám pak líto, ale to jsme nemohli v té době ovlivnit.

Kateřina Krejčí: Já bych ještě doplnila, že dřív, za bájných starých časů Maxipsa Fíka a spol., večerníček byl jediný animovaný strip na Československé a poté dlouho i na České televizi. Šel před hlavní zpravodajskou relací a dívali se na něj opravdu všichni. Čili všichni to znali, šli s tím a bylo to takové mezigenerační sledování. Postupem času sem našla strašná spousta kanálů soukromých a různých, takže teď je hrozně moc animace jak na České, tak na všech ostatních kanálech. A hlavně už bohužel, co víím aspoň ze svého vlastního života, rodiče už nesedají s dětmi k televizorům, natož aby si tam sedli na 10 minut k večerníčku. Tohle už prostě vymizelo. Tak si myslím, že to do nich budeme muset nějakým způsobem na té trojce cpát pod tlakem.

Milan Fridrich: To je syndrom Nemocnice na kraji města. Je otázka, jestli by se stala tak ikonickým a obecně známým seriálem, kdyby tady existovalo 15 televizních stanic. A tohle byl jenom jeden z mnoha seriálů, které vzniknou. Ale to už bychom se dostali do filozofické roviny o tom, jak se tvořilo televizní vědomí u občana a u národa jako celku.

Šárka Váchová: Já jsem se chtěla vyjádřit k solitérnímu filmu. My jsme tady taková generace, která si pamatuje, jak úžasně loutkové nebo vůbec animované filmy působily před hraným filmem. Tehdy to bylo i k sobě tak vybíráno a některé zážitky si člověk nese celý život. A ty filmy měly svoji působnost. Také bych se přimlouvala za to, aby vznikly různé stopáže filmů, aby vznikly nejen ty solitérní, ale i seriály pro starší děti, které budou vzdělávací; v tom jsou obrovské možnosti, to už říkal i pan Vandas, a zase aby

opravdu vznikly hrané pohádky, které můžou navazovat buďto na klasiku, nebo na nové. Byly to projekty, na které televize neměla peníze. Ale já si myslím, že strašně v naší kultuře scházejí. To je můj názor.

Petr Koliha: Já bych to doplnil – nezužujeme to jenom na dětského diváka!

Šárka Váchová: Také mám ten dojem, že to platí obzvláště pro pohádky. Plno lidí říká, že se dívají rádi na pohádky, protože pro ně je to odlehčení; možná trošku červená knihovna, ale v téhle době to přinese trošku jiné vnímání světa, takové pozitivnější. A my tady máme možnost tohle vytvářet a lidem dát.

Milan Fridrich: Hrané pohádky, zvláště řekněme ty starší, mají dvě nejsilnější divácké skupiny, které se na ně dívají, a to jsou výrazně starší diváci a pak děti – babička s vnukem.

Šárka Váchová: Podle mne není teď žánr pohádky naplněn.

Martin Vandas: Já mám ještě poznámku, protože jsem tady za Asociaci animovaného filmu. Jeden z cílů, které jsme si dávali, když jsme tuto asociaci zakládali, bylo vrátit animovaný film do kin. Cítili jsme bytostnou potřebu, že animovaný film je ideální záležitost před film. Z kin nám to úplně zmizelo a vlastně všechny kroky, které dneska děláme, směřují k tomu, že to chceme vrátit. Díky digitalizaci samozřejmě, protože náklady na výrobu kopií jsou rapidně někde jinde, ale digitální kopie umožňuje, aby se před filmy krátká stopáž zase vrátila. Měli jsme kvůli tomu jednání s asociací producentů zastupující producenty celovečerních filmů, máme i odezvu a vstřícnost ze strany všech českých domácích producentů. Připravujeme pilotní projekt, abychom zkusili první krátkometrážní film uvést v českých kinech, abychom se na to mohli potom odkazovat a dát příležitost krátkometrážní tvorbě, byť samozřejmě to má nějaká producentská úskalí. Nemůžete očekávat, že s krátkometrážním filmem budete participovat na tržbách celovečerního filmu, ale poskytuje vám to nějaký prostor v kinech a je to jenom o vstřícnosti českých producentů, že ten film vezmou na palubu. A myslím si, že jsme na dobré cestě k tomu, abychom se k tomu vrátili, protože český divák o takovou věc podle mě stojí. A zároveň je to nějaký bonus k tomu, že se znovu deklaruje jako česká tvorba.

Jaroslava Vošmiková: Chtěla bych se připojit k několika příspěvkům a zároveň podpořit myšlenku nového dětského kanálu.

Já se dívám asi tak 30 let s dětmi v USA na animované filmy a na různé jiné dětské pořady, což mě zajímá, a nejzajímavější je se na to dívat právě s dětmi. Musím říct, tady byla taková poznámka o Disney. Momentálně pro děti ty Disneyovy filmy jsou tzv. boring, ty jsou nudné, protože se tam určité věci opakují a animace je trochu pořád stejná. Dále najednou prorazil Pixar, dostal tam místo a najednou se tam objevil japonský film Totoro, který určitě budete znát. Já jsem osobně viděla Totoru asi tak dvacetkrát s dětmi a chtějí ho vidět pořád a pořád a pořád. A proč? Protože je úplně jiný, než jsou Disneyovy filmy. Prostě i sami lidé – já znám producentku, která dělá smlouvy mj. také pro Disneyho a pro MGM a pro nějaké další – jsou z toho trošku zmateni, protože vědí, že teď je čas trošku věci změnit. A to je přesně tzv. timing pro vás, protože já nesmírně fandím České televizi. Já jsem třeba byla na Barrandově v animovaném studiu. No, málem jsem se tam rozplakala. Ta prázdnota na mě dýchla takovým nehorázným smutkem. Prostě bylo smutné, že už to neexistuje. Faktem ale je, že computerová animace už teď toho tolik přebírá a já samozřejmě doufám, že nevytláčí úplně tu klasickou. Ale víte, já v USA pořád ještě žiji, ale také se cítím českou režisérkou a tak vám fandím šíleně moc. Protože my když přijdeme s něčím originálním, má to úspěch. Ukazovala jsem tam třeba česky mluvené filmy dětem, které nechtěly vidět Disneyho filmy a říkaly, ukaž nám něco jiného! Tak jsem jim tam ukazovala samozřejmě medvědy a Ferdu mravence, kterého jsem tam myslím zrovna měla, a ony na mě: a kdy to bude mluvit anglicky? Kdy nám to ukážeš, že to mluví anglicky? Prostě je fakt, že my můžeme opravdu s naší animací ve světě prorazit, ale musíme to umět také to hezky nabízet. Musí se tomu udělat patřičná reklama. Ale můžeme opravdu udělat díru do světa a já tomu šíleně fandím.

Jiří Kubíček: Kéž by!

Petr Koliha: Já bych na to navázal. Vzniká tady nějaká asociace, a myslím, že bude dobře, když tady bude tlak, když bude víc slyšet o silném odvětví animovaného filmu a také, že si bude umět říct o peníze z Fondu kinematografie. (Z pléna: Kdyby tam nějaké peníze byly!) Já rád, protože o to snáze se budu moct obohacovat na ČT 3 o animovaný film a budeme o to raději participovat na těch projektech. Myslím si, že to je i o určitém vystupování a tlaku veřejného mínění, že tady existuje něco, co má hodnotu a stojí za to.

Jiří Kubíček: Zkušenost ze státního fondu: pokud jde o animovaný film, je velice, velice pozitivní. Drtivá většina animovaných filmů, které žádaly o podporu, ji také dostaly. Ovšem to se netýká seriálů. Seriál do státního fondu prostě nepatří.

Martin Vandas: To je teď otázka. My jsme na tohle téma měli debatu, jak je definováno audiovizuální dílo v novém zákoně.

Ivan Biel: Já jenom bych chtěl krátkou poznámku. Mluvím o krátkých filmech v kinech. Nemyslím, že je to otázka producenta, to je otázka distributorů.

Martin Vandas: Není. Velmi jednoduše to vysvětlím. Když vy jako producent uzavíráte distribuční smlouvu, tak si tam můžete vyhradit, že váš produkt nebude mít 80 minut, ale 86 a je jenom na vás, jestli ho naplníte krátkou metráží a 80 minutami vašeho filmu. Samozřejmě že to má nějaké mantinely v tom smyslu, že dneska multiplex je velmi podobně plánován jako televize, to znamená, že když si spočítají, že jim tam dáte patnáctiminutový krátkometrážní film, to jim samozřejmě nabourává jejich promítání, protože by ten hlavní film mohli odpromítat ještě jednou. A proto mluvím o tom, že to je o vstřícnosti českých producentů, kteří cítí, že to je nějaká pospolitost české kinematografické obce, a chtějí podpořit krátkou metráž a chtějí vzít krátké filmy na palubu ke svým filmům.

Miloš Zvěřina: Ještě poznámka k Ing. Zukalovi. Samozřejmě že prodej do zahraničí té staré gardy s velkánskou tradicí je jednoduchý v tom, že ty seriály mají víc epizod. Jsou daleko lépe prodejné, vždyť ze světa Telexport stále pláče na nedostatek epizod v jednotlivém titulu nebo v prodávaných titulech. Na počet děl. Je tam problém v tom, že mnozí tvůrci z této gardy už zemřeli, a dědicové práv jsou velmi tvrdí při vyjednávání a Telexport je nemůže prodávat tak, jak by se zdálo nebo jak je prodával za života tvůrců. A pozitivní zpráva. S prodejem nových večerníčků, jako jsou třeba Kryšáci, Žížaláci, kteří sklídili vyložené pozitivní odezvu u českých diváků, u českých dětí, také s prodejem do zahraničí je dobré. Můžu říct, že večerníček a česká pohádka je stále nejprodávanější komoditou ve vztahu k zahraničním televizím. Kryšáci, kteří jsou nabídnuti do Japonska, byli prodáni do Finska i do Švédska. Ve Finsku jim vyhovovalo, že mají ten krásný sociální a edukativní přesah, který tam finský distributor našel (*úsměvy*), ale ve Švédsku to bylo nedostatečné, protože genderově byli nevyvážení! (*Smích.*) Takže víte, ono s tím prodejem, přátelé, je to velká problematika a velmi zajímavá a specifická.

Jiří Kubíček: Šestá hodina uběhla. Dovolte, abych naši debatu ukončil. Myslím, že byla zajímavá. Jsem rád, že nebyla konfliktní, ale velice vstřícná jak ze strany auditoria, tak ze strany vedení televize. Panelu velice děkuji, že jeho účastníci přišli v tomto složení, děkuji vám všem. (*Potlesk.*)